

Janez Robert de Laménais.

Rodil se je Janez Robert 8. septembra leta 1780 v kraju Saint-Malo na Francoskem iz ugledne rodbine. Po zgodnji materini smrti je prišel nadarjeni deček v hišo škofa svojega rojstnega kraja in ko je moral škof radi francoske revolucije bežati, je vodil vzgojo Janeza Roberta nek pobožen duhovnik. Nepokvarjenega mladeniča je njegovo srce vodilo v duhovni poklic. Se ko je bil bogoslovec, je otvoril v Saint-Malo z dvema duhovnikoma šolo za uboge otroke. Ko je postal duhovnik, je ustanovil še tudi srednjo šolo, da bi v njej vzgajal za domačo škofijo zadostno število duhovnikov, ki jih je takrat zelo primanjkovalo. — Eden najlepših sadov njegove duhovniške gorečnosti pa je bil, da je spreobrnil svojega mlajšega brata Felicita, ki je že z 12 letom izgubil vero in zašel v razuzdano življenje. Mlademu duhovniku se je posrečilo, da je iztrgal brata iz tega življenja in da je ta, star že 22 let, prejel prvo sveto obhajilo.

Z vso vnemo je vodil Janez Robert srednjo šolo v Saint-Malo. A bolehnost ga je prisilila, da je moral pustiti podučevanje. S svojim bratom se je odtegnil na neko posestvo na deželi. Tam se je v samoti zdravil, zraven pa še tudi nadaljeval svoje študije. Ko je zopet ozdravel, je ponovno prevzel vodstvo svoje šole v Saint-Malo. Leta 1812 pa je cesar Napoleon to šolo zaprl, ker mu je delovala preveč v cerkvenem duhu. — Nato je postal Janez Robert pomočnik škofov in je po njegovi smrti v zelo težki dobi vodil kot kapiteljski vikar škofijo. Radi svojega cerkvenega mišljenja in neustrašenosti, s katero je to mišljenje zastopal, je bil večkrat celo v smrtni nevarnosti. Kljub prepovedi cesarja Napoleona, ki je imel tedanje papeža Pija VII. na Francoskem zaprtega, je odredil kapiteljski vikar molitve za papeževo osvoboditev, se je trudil, da bi se vrnilo med revolucijo oropano cerkveno premoženje, da bi se obhajali misijoni in da bi se rešila do cela podivjana mladina.

Ko je škofija dobila novega škofa, se je Janez Robert vrgel predvsem na delo za mladino. Čisto dobro je spoznal, da je treba mladino že od zgodnje mladosti vzgajati po verskih načelih. — Otroci na deželi pa so bili skoro brez vsakega poduka. Za te otroke je Janez Robert potreboval krščansko mislečih učiteljev. Zato je ustanovil leta 1817 posebno družbo šolskih bratov. So sicer delovali na Francoskem šolski bratje, ki jih je ustanovil Janez de la Solle, a ti so imeli šole le v večjih krajih, ven na posamezne župnije pa radi svojih redovnih pravil niti iti niso mogli. Družba šolskih bratov, ki jo je ustanovil de Laménais, se je hitro razširila po vsej Franciji in je storila neizmerno veliko dobrega. Protiverski zakoni so tudi njo zadeli. Ko so bili leta 1904 bratje zbrani v glavnem zasedanju pri duhovnih vajah, je francoska policija s silo razglašala družbo, ki je

skoro 100 let požrtvovalno delala za izobrazbo in pošteno vzgojo francoske mladine. Sedaj ima svoj glavni sedež na Angleškem.

Poleg te družbe šolskih bratov je Janez Robert de Laménais ustanovil še družbo duhovnikov, ki je vodila bogoslovje in skrbela za misijone po deželi. Leta 1822 pa so mu poverili zelo važno službo. Postal je pomočnik in namestnik visokega cerkvenega dostojanstvenika, ki je pri francoski vladi predlagal nove škofove za izpraznjene škofije. Škofje, ki jih je predlagal de Laménais, so sicer bili izvrstni, a ker je Janez Robert povsod povdarjal pravice Cerkve in se potegoval za njeno prestost, ga je minister za verstvo čez dve leti odstavil od njegove službe. Od tedaj pa do svoje smrti je pa čisto živel za svojo družbo šolskih bratov. Je imel radi te svoje ustanove veliko težav in bridkosti, razne bune na Francoskem so jo hotele uničiti, a njegovo srce je bilo vedno moško in neustrašeno in tako je svojo družbo rešil.

Največ žalosti in bridkosti pa je imel pretrpeti radi svojega brata Felicita. Po njegovi spreobrnitvi je ta postal tudi duhovnik in eden najvnetejših zagovornikov krščanstva na Francoskem. A polagoma je prišel do tega, da se je preveč zanesel na svoje talente in je začel trditi in učiti stvari, ki se niso več skladale z naukom Cerkve. Prišlo je nazadnje do popolnega razdora. Nihče ni tega težje posil, ko njegov brat Janez Robert. Prepovedal je v svojih hišah čitati spise svojega brata, a do njega samega je ohranil bratovsko ljubezen in usmiljenje. Neke mu svojemu prijatelju je pisal: »Moliti in jokati je sedaj moja naloga. Pripraviti se moram na bridkosti, velike kakor morje.« Bratu je velikokrat pisal in ga skušal pripraviti, da se zopet spravi s Cerkvijo. A zaman. Niti odgovoril mu ni. Še le, ko je Janeza Roberta po osmih letih zadela kap in je bratu dal pisati, da je v trenutku, o katerem je mislil, da je zadnji v njegovem življenju, mislil na njega, se je brat omečal in mu je odgovoril. Ko je brat leta 1854 nevarno obolel, ga je zopet pismeno rotil, naj vendar pokliče duhovnika. Ko ni bilo odgovora, se je sam, čeravno ves bolan, napravil na pot. Prišel pa je prepozno; brat je umrl nespravljen s Cerkvijo. Njega samega pa je Bog poklical v večnost meseca decembra leta 1860. Leta 1911 je Rim dal dovoljenje, da se preiskuje njegovo življenje, da bi bil prištet blaženim.

Janez Robert de Laménais je dobro umel, kaj je krščanska vera za človeka. Zato se je tako trudil, da bi ubogemu narodu na Francoskem, ki je bil oropan v revoluciji krščanske vere, to dobroto zopet vrnil. Posebno se je trudil, da je to dobroto zopet pridobil svojemu bratu in je vse storil, da bi mu jo vnovič vrnil, ko se je ločil od Cerkve Kristusove.

Skrbimo tudi mi, da skušamo med nami utrditi živo versko prepričanje in življenje. Posebno veliko dolžnost imajo v tem oziru danes naše družine. V družinah in po družinah naj se ohrani krščanska vera. Zato v družine

lepe, stare krščanske navade. Predvsem skupno vsakdanjo molitev. — V družine dosti krščanskega berila, ki bo v današnjih časih učilo, svarilo in kazalo pravo pot.

Srebrni jubilej Marijinih družb v Zagrebu. Na praznik Marijinega brezmadežnega spočetja so slavile Marijine družbe v Zagrebu petindvajsetletnico svojega obstoja. So to kongregacije učiteljic, gospa, visokošolcev in delavcev. Zjutraj je bila v jezuitski cerkvi skupna pobožnost, pri kateri je pristopilo k mizi Gospodovi 2000 obhajancev. Ob 11. uri je bila izven cerkvena proslava, zvečer pa je igrala delavska kongregacija igro »Grešil sem, oče« po priliki o izgubljenem sinu. Najnadaljnje delo blagoslovi Mati Marija!

Učeca se mladina okoli Brezmadežne. Praznik Marijinega brezmadežnega spočetja je praznik krščansko prepričane mladine, posebno učeca. S cerkvenimi pobožnostmi, pa tudi izven cerkvenimi prireditvami je obhajala svoj praznik učeca se mladina v Mariboru, v Ljubljani, Zagrebu, Splitu in drugod.

Pasijonske igre v Oberamergau. V malem mestecu na Bavarskem že skoro 800 let predstavljajo trpljenje Kristusovo. Prva predstava je bila leta 1634. Prebivalci so se k tem predstavam z obljubo zavezali za 10 let, če preneha kuga. Ker nobeden človek na kugi ni več umrl, so takoj začeli s predstavo Kristusovega trpljenja. Ker se je v teku obljubljenih 10 let pasijonska igra zelo priljubila in je bilo vedno veliko gledalcev iz drugih krajev, so tudi po preteku desetih let igre nadaljevali. Sedaj so te pasijonske igre nekaj svetovno znanega. Igralci so prebivalci mesteca Oberamergau. Nastopa 100 oseb. Najvažnejša in najčastnejša je vloga Kristusova. »Kristus« se od prebivalcev voli za gotovo dobo. Za prihodnjo dobo je izvoljen Alojs Lang. Je eden najpobožnejših meščanov, star 38 let in tudi po svoji zunanosti primeren za igranje Kristusove vloge.

Brezplačne dragocene darove je uvedla razpošiljalna tvrdka ur. H. Suttner za svoje odjemalce. Natančneje o tem pove nova velika ilustrirana domača knjiga, katero dobe popolnoma brezplačno tudi naši čitatelji, ako jo enostavno s dopisnico zahtevajo od strokovne urarske tvrdke H. Suttner v Ljubljani št. 992. Ta domača knjiga vsebuje v ostalem brezštevno sliko, moških in ženskih ur, verižice, prstanov, okrašenih predmetov in darov vseh vrst.

Nikakega dolgega postopka! Enostavno zjutraj in zvečer krepko namazati, čez dan večkrat nekoliko kapljic na sladkorju, v mleku ali v čaju — to je dovolj, da ostanemo zdravi in odporni, ter da se obvarujemo prehlajenja. Govor je o Fellerjevem prijetno dišečem Elsalu, ki je skozi 33 let preizkušen kot prijatelj zdravih in tolažnik bolnih. Dobiva se v vseh lekarnah in podobnih trgovinah že za 6 in 9 Din. Po pošti iz lekarne Feller, Stubička Donja, Elsaltrg 341.

Dr. Stefana Žunkovič, zobozdravnik v Slov. Bistrici, ne ordinira od 20. decembra do 6. januarja 1930. 1554